

Arrest

nr. 284 591 van 10 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op X 1990 in X, Edo State (Nigeria) en bezit de Nigeriaanse nationaliteit.

U groeide op in Uromi bij uw ouders en zus. Nadat u afstudeerde van de middelbare school op 19 jarige leeftijd, ging u in de leer bij een familievriend om aluminium raamkozijnen te maken. Soms ging u voor uw werk naar Abuja. U deed dit werk tot u problemen kreeg en u het land diende te verlaten.

In februari 2016 werd u namelijk aangesproken door een groep mannen toen u met een vriend, J. (...), door de straten van Uromi wandelde. Zij vroegen u om lid te worden van de Aye cult. U weigerde en hij zei u dat u geen keuze had en het kwestie van leven of dood was. In april 2016, toen u opnieuw met dezelfde vriend wandelde in Uromi, werd u aangevallen door enkele leden van de Aye cult. Zij sloegen u en verwondden uw gezicht, hand en arm. Uw vriend kwam tot uw redding en nam u mee naar zijn huis. Hij stelde voor om u mee te nemen naar Europa. Enkele dagen, ergens in april of mei 2016, namen jullie samen de bus vanuit Uromi. U reisde zo door tot in Libië. U verbleef daar voor drie maanden alvorens door te reizen naar Italië. Tijdens de oversteek van de Middellandse Zee verloor uw vriend zijn leven.

Op 7 juli 2016 kwam u toe in Italië. U diende er op 16 augustus 2016 een asielaanvraag in. Omdat Italië uw verblijfsdocumenten niet wilde vernieuwen, besloot u daarom te vertrekken naar België. U kwam toe op Belgisch grondgebied op 28 oktober 2020 en diende op 20 januari 2021 een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde asielinstanties.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u voor: uw loonbrieven van uw werk in België, twee kastickets van uw aankopen in de Mediamarkt, foto's van uw verwondingen na een aanrijding in Italië, een foto van een groep mensen met de tekst 'Top 20 cult groups in Nigerian Universities', een foto met 'Aye' erop en het symbool van de Aye cult, twee foto's van de doodskist van uw moeder en een foto van uw ouders.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart uw land van herkomst, Nigeria, te hebben verlaten nadat u aangevallen werd door leden van de Aye cult (notities persoonlijk onderhoud (hierna NPO), p.14). U vreest bij een eventuele terugkeer gedood te worden door deze cultleden (NPO, p. 26).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste dient er te worden vastgesteld dat u doorheen uw persoonlijk onderhoud bijzonder weinig doorleefde verklaringen heeft afgelegd betreffende uw vermeende vervolgers. Wanneer u de kans gegeven wordt tijdens het persoonlijk onderhoud om de problemen die ervoor hebben gezorgd dat u uw land van herkomst verliet, uiteen te zetten, houdt u het bijzonder kort (NPO, p.14). Wanneer er tot tweemaal toe gevraagd wordt om meer details te verschaffen, toont u de protection officer twee foto's op uw telefoon die u op Google vond, eentje waar er een groep mensen is afgebeeld met de tekst 'Top 20 cult groups in Nigerian universities' en een foto met 'Aye' op en het symbool van de groepering. Wijzend naar de foto, verklaart u dat dit de cult is die u aanviel (NPO, p.14). Dat u deze naam pas vermeldt nadat u de foto bovenhaalt en bekijkt, hoewel het net omwille van die cult was dat u Nigeria verliet, doet vragen rijzen over de geloofwaardigheid van het relaas dat u naar voor schuift. Ook wanneer u even later gevraagd wordt naar de naam van de cult dient u even na te denken alvorens het antwoord te verschaffen (NPO, p.14). De geloofwaardigheid van uw relaas wordt verder onderuit gehaald wanneer er dieper ingegaan wordt op deze vermeende vervolgers en uw kennis van de cult. Zo heeft u bijvoorbeeld geen idee wanneer deze cult precies is ontstaan (NPO, p.14-15). Ook over initiaties, de hiërarchie binnenin de cult en de leider van de Aye cult, heeft u geen kennis (NPO, p.15-16). Verder heeft u ook geen idee wat het symbool is van de Aye cult – hoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud zelf een foto van dit symbool toonde aan de protection officer (NPO, p.27). Gevraagd hoe u de leden herkent, geeft u aan dat zij een uniform dragen en dat de kleur per groep verschillend is. Het lukt u echter niet de kleuren die specifiek eigen zijn voor het uniform van de Aye cult aan te duiden. Uit de informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter de Aye cult, ook wel de Black axe genaamd, zijn oorsprong kent in de late jaren '70 van vorige eeuw en dit aan de universiteit van Benin City. Hun uniform bestaat uit een witte blouse, een zwarte broek, een zwarte das en beret met een geel lint. De cult wordt in hun symbool

bovendien gekenmerkt door een rechtopstaande bijl met een breed blad bevestigd aan een kort handvat (zie administratief dossier).

Niet enkel over uw vervolgers weet u weinig, ook over de vermeende incidenten waar u het slachtoffer zou zijn van geweest kan u weinig vertellen. Zo zijn uw verklaringen omtrent de vervolgers – zowel de personen die u zouden hebben aangesproken als diegenen die u zouden hebben aangevallen – bijzonder vaag en weinig veelzeggend. Bovendien gaf u doorheen uw persoonlijk onderhoud verschillende tegenstrijdige verklaringen die de geloofwaardigheid van uw relaas drastisch aantasten. Gevraagd wie u tegenhield en u voor de eerste keer aansprak om uzelf aan te sluiten, antwoordt u bijvoorbeeld dat het een groep mensen was zoals op de eerder getoonde foto. U verklaart niemand te hebben herkend wanneer u aangesproken werd (NPO, p.16). Nochtans gaf u eerder aan dat er in die groep mensen ook vrienden van school waren en schooljongens (NPO, p.16). Even verder blijkt u zelfs van mening dat iedereen in Uromi vrienden zijn en dat u erna nog bent gaan voetballen met hen (NPO, p.17). Ook wanneer u meerdere malen geconfronteerd wordt met deze stelling en het toch bizar is dat u niemand herkende als u samen met hen sportte, blijft u aanhouden dat u samen naar school ging en samen voetbalde (NPO, p.17, 18). Kort daarna, corrigeert u uw antwoord echter en verklaart dat u toch niet met hen voetbal speelde (NPO, p.18). Dat u na driemaal toe te hebben verklaard dat u samen voetbal speelde met uw vermeende vervolgers, opeens uw relaas verandert, demonstreert hoe u uw antwoorden aanpast naar gelang de aan u gestelde vragen. Bovendien, zelfs als u inderdaad geen voetbal speelde met hen, ging u wel nog altijd naar dezelfde school, zoals u verklaarde. Het is dan ook ontzettend merkwaardig dat u niemand van deze groep mensen herkend zou hebben wanneer zij u aangesproken zouden hebben om de cult te vervoegen. Wanneer u bovendien even later opnieuw gevraagd wordt hoeveel mensen u tegenhielden, verklaart u echter slechts door één persoon te zijn tegengehouden (NPO, p.18). Dat u hier een volledig ander antwoord formuleert dan eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud, zorgt ervoor dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde feiten.

Ook over de vermeende aanval bevatten uw verklaringen weinig tot geen doorleefde details. Wanneer u herhaaldelijk gevraagd wordt om de aanval op u te omschrijven, antwoordt u telkens dat de protection officer naar de littekens op uw lichaam dient te kijken (NPO, p.20). Wanneer de vraag nogmaals gesteld wordt, geeft u aan dat u bewusteloos was. Nochtans weet u wel dat er u verteld werd te blijven liggen en ze u aanvielen met een hartsvanger (NPO, p.20). U verklaart verder dat u niet weet wie u heeft aangevallen. Gevraagd hoe u dan weet dat het de mensen van de cult waren, verklaart u dat u dat weet omdat uw vriend dit u vertelde. Nochtans blijkt ook dat uw vriend de personen niet herkende. Geconfronteerd hiermee, verklaart u opeens dat hij de vervolgers dan toch zou moeten hebben herkend (NPO, p.22). Ook hier blijkt u uw antwoorden af te stemmen aan de vragen die u gesteld worden en kunnen ze weinig overtuigen. Gevraagd met hoeveel personen ze u aanvielen, moet u ook weer zeggen dat u het niet weet. U geeft immers aan dat u de aanvallers niet zag (NPO, p.20). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat uw aanvallers hartsvangers, machetes en messen als wapens hadden en u dus toch iets heeft gezien, antwoordt u dat u aan het bloeden was (NPO, p.20). Dit antwoord als vergoelijking van uw tegenstrijdige verklaringen, is dan ook niet afdoende.

Verder kan u de door u aangehaalde incidenten niet geografisch situeren. U geeft aan dat u voor het eerst werd aangesproken in februari 2016 wanneer u door de straten van Uromi aan het wandelen was. Gevraagd waar dit precies in Uromi was, kan u echter geen antwoord bieden en ontwijkt u de vraag. U geeft aan dat u bij uw moeder verbleef en er geen straten of winkels zijn in Uromi (NPO, p.16). Ook wanneer even later opnieuw gevraagd wordt, waar u werd tegengehouden, blijft u herhalen dat u gewoon aan het wandelen was. Deze keer geeft u echter wel aan dat het langs de weg was en dat het de weg was die naar uw huis ging. Naar waar de andere kant van de straat ging, antwoordt u zeer algemeen met naar de markt, school, boerderij en ook de straatnaam weet u niet (NPO, p.18). Ook op de gestelde vraag waar u aangevallen werd, blijft u vaag. Ook hier verklaart u dat het in Uromi langs de weg was (NPO, p.20). Bovendien verklaart u dat u aangevallen werd toen u naar huis wandelde (NPO, p.20). Nochtans, wanneer even later opnieuw gevraagd wordt naar waar u wandelde, antwoordt u van mijn huis naar het centrum van het dorp (NPO, p.20). Hoe ver u van uw huis verwijderd was toen u aangevallen werd, kan u bovendien ook niet zeggen (NPO, p.20).

Vervolgens tonen uw verklaringen betreffende de nasleep van de vermeende aanval op uw persoon weinig blijk van interesse in wat er zich tijdens en na de beweerde aanval verder zou hebben afgespeeld. U geeft aan dat J. (...), de vriend waarmee u op stap was, u redde uit uw benarde situatie (NPO, p.21). Het was overigens ook met diezelfde vriend dat u op wandel was toen u in februari aangesproken werd. Gevraagd of de vervolger(s) hem ook vroegen om zich aan te sluiten bij de Aye cult, verklaart u dat J. (...) bij een andere cult behoorde (NPO, p.18). U weet echter niet tot welke cult hij

behoort en vroeg het hem niet (NPO, p.18-19). Gevraagd hoe u dan precies weet dat hij tot een cult behoorde, antwoordt u dat het anders niet mogelijk was geweest voor hem om u te bevrijden maanden later, toen u aangevallen werd in april (NPO, p.19). Hoe hij u alleen kon bevrijden uit de aanval met verschillende vervolgers, kan u niet verklaren (NPO, p.22). Ook hier liet u het na om dit te vragen aan uw vriend (NPO, p.22). U geeft aan dat het uw vriend was die uw wonden verzorgde en u niet weet of u naar het ziekenhuis ging. Ook hierover vroeg u geen informatie aan uw vriend (NPO, p.22). Het is dan ook opvallend hoe weinig interesse u toont of toonde in zowel uw vriend/redder als over wat er precies gebeurde na de aanval. Deze passieve houding staat dan ook haaks op de houding die redelijkerwijze kan worden verwacht van iemand die een aanval op zijn leven overleeft.

Verder dient er ook te worden gewezen op de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud en uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Er kan worden verwacht dat de verzoeker consistente, coherente en gedetailleerde verklaringen aflegt bij de verschillende asielinstanties. Bij de DVZ geeft u aan dat ze u een aantal keren hebben proberen te doden in de periode tussen februari 2016 en april 2016 (zie vragenlijst DVZ voor CGVS vraag 5, toegevoegd aan administratief dossier). Nochtans, wanneer u expliciet gevraagd wordt of de aanval in april ook tevens de eerste keer was dat ze u aanvielen, antwoordt u positief. Meer zelfs, u geeft aan dat er tussen februari en april niets gebeurde (NPO, p.19). Ook over uw vertrekdatum blijkt u andere verklaringen te hebben afgelegd bij de DVZ dan op het Commissariaat-Generaal. Wanneer u in het begin van uw persoonlijk onderhoud gevraagd wordt wanneer vertrok uit uw land van herkomst, verklaart u dat dit eind mei zou zijn geweest. Echter, later tijdens het persoonlijk onderhoud, geeft u aan dat u in dezelfde maand van uw aanval, april 2016, het land verliet (NPO, p.23). Geconfronteerd met uw verklaring bij de DVZ dat u op 27 mei 2016 zou zijn vertrokken, geeft u aan dat het tussen april en mei was dat u Nigeria verliet al kan u niet verklaren waarom u net die datum voorlegde. Ook de manier van reizen blijkt verschillend te zijn. Zo verklaart u bij de DVZ dat u de reis zelf organiseerde en reisde via smokkelaars maar niet meer wist hoeveel u hen moest betalen (Zie vragenlijst persoonsgegevens vraag 36, toegevoegd aan administratief dossier). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat u niet de persoon was die dat zei (NPO, p.24).

Uit bovenstaande vaststellingen dient er te worden geconcludeerd dat u uw vrees ten opzichte van de cult Aye niet heeft weten aannemelijk te maken. Uw verklaringen over de incidenten zijn zo nietszeggend en bijgevolg weinig overtuigend dat er hoegenaamd geen geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen. Zo kan u weinig tot niets vertellen over de organisatie, de vermeende vervolgers, aanval en de nasleep ervan. Over geen enkele van deze aspecten kan u doorleefde of gedetailleerde verklaringen afleggen. Uw antwoorden zijn bovendien weinig consistent en uw passieve houding ten aanzien van de door u aangehaalde incidenten zorgt ervoor dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de door u voorgeschoven feiten. Tot slot zijn er ook nog enkele belangrijke tegenstrijdigheden met uw eerdere verklaringen bij de DVZ die verder afbreuk doen aan de algemene geloofwaardigheid van uw relaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **EASO Nigeria Security Situation van juni 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de **EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het

geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De **overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja** zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur

Schending van artikel 3 EVRM."

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste dient er te worden vastgesteld dat u doorheen uw persoonlijk onderhoud bijzonder weinig doorleefde verklaringen heeft afgelegd betreffende uw vermeende vervolgers. Wanneer u de kans gegeven wordt tijdens het persoonlijk onderhoud om de problemen die ervoor hebben gezorgd dat u uw land van herkomst verliet, uiteen te zetten, houdt u het bijzonder kort (NPO, p.14). Wanneer er tot tweemaal toe gevraagd wordt om meer details te verschaffen, toont u de protection officer twee foto's op uw telefoon die u op Google vond, eentje waar er een groep mensen is afgebeeld met de tekst 'Top 20 cult groups in Nigerian universities' en een foto met 'Aye' op en het symbool van de groepering. Wijzend naar de foto, verklaart u dat dit de cult is die u aanviel (NPO, p.14). Dat u deze naam pas vermeldt nadat u de foto bovenhaalt en bekijkt, hoewel het net omwille van die cult was dat u Nigeria verliet, doet vragen rijzen over de geloofwaardigheid van het relaas dat u naar voor schuift. Ook wanneer u even later gevraagd wordt naar de naam van de cult dient u even na te denken alvorens het antwoord te verschaffen (NPO, p.14). De geloofwaardigheid van uw relaas wordt verder onderuit gehaald wanneer er dieper ingegaan wordt op deze vermeende vervolgers en uw kennis van de cult. Zo heeft u bijvoorbeeld geen idee wanneer deze cult precies is ontstaan (NPO, p.14-15). Ook over initiaties, de hiërarchie binnenin de cult en de leider van de Aye cult, heeft u geen kennis (NPO, p.15-16). Verder heeft u ook geen idee wat het symbool is van de Aye cult – hoewel u tijdens het persoonlijk onderhoud zelf een foto van dit symbool toonde aan de protection officer (NPO, p.27). Gevraagd hoe u de leden herkent, geeft u aan dat zij een uniform dragen en dat de kleur per groep verschillend is. Het lukt u echter niet de kleuren die specifiek eigen zijn voor het uniform van de Aye cult aan te duiden. Uit de informatie waarover het commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter de Aye cult, ook wel de Black axe genaamd, zijn oorsprong kent in de late jaren '70 van vorige eeuw en dit aan de universiteit van Benin City. Hun uniform bestaat uit een witte blouse, een zwarte broek, een zwarte das en beret met een geel lint. De cult wordt in hun symbool bovendien gekenmerkt door een rechtopstaande bijl met een breed blad bevestigd aan een kort handvat (zie administratief dossier).

Niet enkel over uw vervolgers weet u weinig, ook over de vermeende incidenten waar u het slachtoffer zou zijn van geweest kan u weinig vertellen. Zo zijn uw verklaringen omtrent de vervolgers – zowel de personen die u zouden hebben aangesproken als diegenen die u zouden hebben aangevallen – bijzonder vaag en weinig veelzeggend. Bovendien gaf u doorheen uw persoonlijk onderhoud verschillende tegenstrijdige verklaringen die de geloofwaardigheid van uw relaas drastisch aantasten. Gevraagd wie u tegenhield en u voor de eerste keer aansprak om uzelf aan te sluiten, antwoordt u bijvoorbeeld dat het een groep mensen was zoals op de eerder getoonde foto. U verklaart niemand te hebben herkend wanneer u aangesproken werd (NPO, p.16). Nochtans gaf u eerder aan dat er in die groep mensen ook vrienden van school waren en schooljongens (NPO, p.16). Even verder blijkt u zelfs van mening dat iedereen in Uromi vrienden zijn en dat u erna nog bent gaan voetballen met hen (NPO, p.17). Ook wanneer u meerdere malen geconfronteerd wordt met deze stelling en het toch bizar is dat u niemand herkende als u samen met hen sportte, blijft u aanhouden dat u samen naar school ging en samen voetbalde (NPO, p.17, 18). Kort daarna, corrigeert u uw antwoord echter en verklaart dat u toch niet met hen voetbal speelde (NPO, p.18). Dat u na driemaal toe te hebben verklaard dat u samen voetbal speelde met uw vermeende vervolgers, opeens uw relaas verandert, demonstreert hoe u uw antwoorden aanpast naar gelang de aan u gestelde vragen. Bovendien, zelfs als u inderdaad geen voetbal speelde met hen, ging u wel nog altijd naar dezelfde school, zoals u verklaarde. Het is dan ook ontzettend merkwaardig dat u niemand van deze groep mensen herkend zou hebben wanneer zij u aangesproken zouden hebben om de cult te vervoegen. Wanneer u bovendien even later opnieuw gevraagd wordt hoeveel mensen u tegenhielden, verklaart u echter slechts door één persoon te zijn tegengehouden (NPO, p.18). Dat u hier een volledig ander antwoord formuleert dan eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud, zorgt ervoor dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde feiten.

Ook over de vermeende aanval bevatten uw verklaringen weinig tot geen doorleefde details. Wanneer u herhaaldelijk gevraagd wordt om de aanval op u te omschrijven, antwoordt u telkens dat de protection officer naar de littekens op uw lichaam dient te kijken (NPO, p.20). Wanneer de vraag nogmaals gesteld wordt, geeft u aan dat u bewusteloos was. Nochtans weet u wel dat er u verteld werd te blijven liggen en ze u aanvielen met een hartsvanger (NPO, p.20). U verklaart verder dat u niet weet wie u heeft aangevallen. Gevraagd hoe u dan weet dat het de mensen van de cult waren, verklaart u dat u dat weet omdat uw vriend dit u vertelde. Nochtans blijkt ook dat uw vriend de personen niet herkende. Geconfronteerd hiermee, verklaart u opeens dat hij de vervolgers dan toch zou moeten hebben herkend (NPO, p.22). Ook hier blijkt u uw antwoorden af te stemmen aan de vragen die u gesteld worden en

kunnen ze weinig overtuigen. Gevraagd met hoeveel personen ze u aanvielen, moet u ook weer zeggen dat u het niet weet. U geeft immers aan dat u de aanvallers niet zag (NPO, p.20). Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat uw aanvallers hartsvangers, machetes en messen als wapens hadden en u dus toch iets heeft gezien, antwoordt u dat u aan het bloeden was (NPO, p.20). Dit antwoord als vergoelijking van uw tegenstrijdige verklaringen, is dan ook niet afdoende.

Verder kan u de door u aangehaalde incidenten niet geografisch situeren. U geeft aan dat u voor het eerst werd aangesproken in februari 2016 wanneer u door de straten van Uromi aan het wandelen was. Gevraagd waar dit precies in Uromi was, kan u echter geen antwoord bieden en ontwijkt u de vraag. U geeft aan dat u bij uw moeder verbleef en er geen straten of winkels zijn in Uromi (NPO, p.16). Ook wanneer even later opnieuw gevraagd wordt, waar u werd tegengehouden, blijft u herhalen dat u gewoon aan het wandelen was. Deze keer geeft u echter wel aan dat het langs de weg was en dat het de weg was die naar uw huis ging. Naar waar de andere kant van de straat ging, antwoordt u zeer algemeen met naar de markt, school, boerderij en ook de straatnaam weet u niet (NPO, p.18). Ook op de gestelde vraag waar u aangevallen werd, blijft u vaag. Ook hier verklaart u dat het in Uromi langs de weg was (NPO, p.20). Bovendien verklaart u dat u aangevallen werd toen u naar huis wandelde (NPO, p.20). Nochtans, wanneer even later opnieuw gevraagd wordt naar waar u wandelde, antwoordt u van mijn huis naar het centrum van het dorp (NPO, p.20). Hoe ver u van uw huis verwijderd was toen u aangevallen werd, kan u bovendien ook niet zeggen (NPO, p.20).

Vervolgens tonen uw verklaringen betreffende de nasleep van de vermeende aanval op uw persoon weinig blijk van interesse in wat er zich tijdens en na de beweerde aanval verder zou hebben afgespeeld. U geeft aan dat J. (...), de vriend waarmee u op stap was, u redde uit uw benarde situatie (NPO, p.21). Het was overigens ook met diezelfde vriend dat u op wandel was toen u in februari aangesproken werd. Gevraagd of de vervolger(s) hem ook vroegen om zich aan te sluiten bij de Aye cult, verklaart u dat J. (...) bij een andere cult behoorde (NPO, p.18). U weet echter niet tot welke cult hij behoort en vroeg het hem niet (NPO, p.18-19). Gevraagd hoe u dan precies weet dat hij tot een cult behoorde, antwoordt u dat het anders niet mogelijk was geweest voor hem om u te bevrijden maanden later, toen u aangevallen werd in april (NPO, p.19). Hoe hij u alleen kon bevrijden uit de aanval met verschillende vervolgers, kan u niet verklaren (NPO, p.22). Ook hier liet u het na om dit te vragen aan uw vriend (NPO, p.22). U geeft aan dat het uw vriend was die uw wonden verzorgde en u niet weet of u naar het ziekenhuis ging. Ook hierover vroeg u geen informatie aan uw vriend (NPO, p.22). Het is dan ook opvallend hoe weinig interesse u toont of toonde in zowel uw vriend/redder als over wat er precies gebeurde na de aanval. Deze passieve houding staat dan ook haaks op de houding die redelijkerwijze kan worden verwacht van iemand die een aanval op zijn leven overleeft.

Verder dient er ook te worden gewezen op de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen tijdens uw persoonlijk onderhoud en uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Er kan worden verwacht dat de verzoeker consistente, coherente en gedetailleerde verklaringen aflegt bij de verschillende asielinstanties. Bij de DVZ geeft u aan dat ze u een aantal keren hebben proberen te doden in de periode tussen februari 2016 en april 2016 (zie vragenlijst DVZ voor CGVS vraag 5, toegevoegd aan administratief dossier). Nochtans, wanneer u expliciet gevraagd wordt of de aanval in april ook tevens de eerste keer was dat ze u aanvielen, antwoordt u positief. Meer zelfs, u geeft aan dat er tussen februari en april niets gebeurde (NPO, p.19). Ook over uw vertrekdatum blijkt u andere verklaringen te hebben afgelegd bij de DVZ dan op het Commissariaat-Generaal. Wanneer u in het begin van uw persoonlijk onderhoud gevraagd wordt wanneer vertrok uit uw land van herkomst, verklaart u dat dit eind mei zou zijn geweest. Echter, later tijdens het persoonlijk onderhoud, geeft u aan dat u in dezelfde maand van uw aanval, april 2016, het land verliet (NPO, p.23). Geconfronteerd met uw verklaring bij de DVZ dat u op 27 mei 2016 zou zijn vertrokken, geeft u aan dat het tussen april en mei was dat u Nigeria verliet al kan u niet verklaren waarom u net die datum voorlegde. Ook de manier van reizen blijkt verschillend te zijn. Zo verklaart u bij de DVZ dat u de reis zelf organiseerde en reisde via smokkelaars maar niet meer wist hoeveel u hen moest betalen (Zie vragenlijst persoonsgegevens vraag 36, toegevoegd aan administratief dossier). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat u niet de persoon was die dat zei (NPO, p.24).

Uit bovenstaande vaststellingen dient er te worden geconcludeerd dat u uw vrees ten opzichte van de cult Aye niet heeft weten aannemelijk te maken. Uw verklaringen over de incidenten zijn zo nietszeggend en bijgevolg weinig overtuigend dat er hoegenaamd geen geloof kam worden gehecht aan deze verklaringen. Zo kan u weinig tot niets vertellen over de organisatie, de vermeende vervolgers, aanval en de nasleep ervan. Over geen enkele van deze aspecten kan u doorleefde of gedetailleerde verklaringen afleggen. Uw antwoorden zijn bovendien weinig

consistent en uw passieve houding ten aanzien van de door u aangehaalde incidenten zorgt ervoor dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de door u voorgeschoven feiten. Tot slot zijn er ook nog enkele belangrijke tegenstrijdigheden met uw eerdere verklaringen bij de DVZ die verder afbreuk doen aan de algemene geloofwaardigheid van uw relaas.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **EASO Nigeria Security Situation van juni 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de **EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De **overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja** zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen waarom hij aanvoert een gegronde vrees vervolging te hebben en/of een reëel risico op ernstige schade

te lopen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonde dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermog voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Waar verzoeker in eerste instantie in het verzoekschrift opmerkt dat de commissaris-generaal zijn verklaringen enkel bestempelt als 'weinig doorleefd' en zich met andere woorden baseert op een subjectief aanvoelen en verzoeker geen tegenstrijdigheden of ongeloofwaardigheid verwijt, merkt de Raad op dat er in de bestreden beslissing niet enkel gewezen wordt op het weinig doorleefd zijn van de verklaringen, maar ook op de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker: *"Bovendien gaf u doorheen uw persoonlijk onderhoud verschillende tegenstrijdige verklaringen die de geloofwaardigheid van uw relaas drastisch aantasten."*

De opmerking als zou de commissaris-generaal de hele beslissing hebben gebaseerd op zijn subjectief aanvoelen, is overigens ook niet meer dan een blote bewering. De elementen die verzoeker daartoe aanvoert, betreffen loutere vaststellingen gedaan door de commissaris-generaal. Het feit dat deze in verzoekers nadeel spelen, is geen aanwijzing van enige bevooroordeeldheid of van een oneerlijke behandeling.

Waar verzoeker te kennen geeft dat hij niet begrijpt waarom zijn verklaringen niet doorleefd zijn en desbetreffend zijn verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud citeert, gaat hij voorbij aan de duidelijke en concrete vaststellingen van de bestreden beslissing.

Uit verzoekers verklaringen, zoals omstandig vermeld in de bestreden beslissing, blijkt wel degelijk dat hij een zeer gebrekkige en oppervlakkige en bij momenten zelfs tegenstrijdige kennis heeft over zijn voorgehouden belagers en de incidenten waarbij hij het slachtoffer werd waardoor afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Met het algemene argument dat hij niet de grootste prater is, dat hij zijn problemen heeft uiteengezet en geantwoord heeft op alle vragen die de verwerende partij heeft gesteld, plaatst hij de talrijke concrete vaststellingen van de bestreden beslissing dan ook niet in een ander daglicht.

Waar verzoeker aanhaalt niet meer informatie over de cult te hebben gevraagd omdat hij hier geen lid van was noch geen lid van wilde worden en ook geen interesse had om zich te vergewissen over hun geschiedenis, gebruiken en overtuigingen, kan hij niet overtuigen. Van een persoon die beweert aangesproken te zijn geweest om lid te worden van een cult, die dit geweigerd heeft waarna hij aangevallen en verwond werd en vervolgens het land diende te verlaten en thans om deze redenen om internationale bescherming verzoekt, kan wel degelijk worden verwacht dat hij enige inspanning doet om meer te weten te komen met wie hij juist te maken heeft, alsook duidelijke informatie kan geven omtrent hetgeen hemzelf is overkomen. De vaststelling dat verzoeker zonder enige gegronde reden, geen inspanningen doet teneinde zich hierover te bevragen, wijst wel degelijk op een gebrek aan interesse in zijn hoofde en ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verhaal.

Waar verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt dat de commissaris-generaal zich op "*vermeende tegenstellingen*" tussen verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij de commissaris-generaal baseert en dat hij niet de kans gekregen heeft om eventuele misverstanden te verduidelijken omdat hij niet in detail kon treden en onderbroken werd tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, merkt de Raad op dat verzoeker van deze misverstanden geen enkele melding gemaakt heeft. Verzoekers verklaringen werden aan hem voorgelezen, hij heeft deze voor akkoord ondertekend en bevestigt hiermee dat deze verklaringen aan hem voorgelezen werden door de tolk en dat deze correct zijn. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker erop gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bovendien werd hem bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal gevraagd of het interview goed verlopen was, waarop hij bevestigend antwoordde. Verzoeker stelde geen opmerkingen te hebben bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en hij bevestigde dat hij er alles

goed verstond en dat hij er alle essentiële elementen van zijn verzoek heeft kunnen vertellen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). De Raad stelt hierbij ook nog vast dat verzoeker ook in het verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om deze zogenaamde “misverstanden” te verduidelijken.

Waar verzoeker bovendien aanhaalt dat *“In de mate waarin er zich contradicties en omissies in het verhaal van de verzoekende partij voordoen zijn deze zeker niet van dien aard om tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij te besluiten”*, stelt de Raad vast dat de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker betrekking hebben op de kernelementen van zijn asielrelaas en dus wel degelijk relevant zijn voor de beoordeling van zijn geloofwaardigheid.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de deelstaat Edo geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de vernoemde deelstaat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.5. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF